

Ενας αθλητής του αμερικανικού ποδοσφαίρου αρνείται εδώ και ένα χρόνο να σταθεί προσοχή στην ανάκρουση του εθνικού ύμνου, διαμαρτυρόμενος για τις δολοφονίες μαύρων από την αστυνομία. Οι επαγγελματικές ομάδες ποδοσφαίρου επιχειρούν τώρα να τον συνθλίψουν γνωρίζοντας ότι ίσως έχουν μπροστά τους έναν νέο Μοχάμεντ Αλι

Όταν η σημαία θα συμβολίζει αυτά που πρέπει να συμβολίζει, τότε θα σταθώ όρθιος.

Κόλιν Κάπερνικ

Τα τελευταία 20 χρόνια υπάρχει ένας πολύ απλός τρόπος για να διαπιστώσεις εάν έχεις κεντρίσει την προσοχή των Ηνωμένων Πολιτειών: να σε κοροϊδεύουν στη σατιρική σειρά κινούμενων σχεδίων South Park.

Ο Κόλιν Κάπερνικ τα κατάφερε. Πριν ξεκινήσει ο 20ός κύκλος επεισοδίων, οι δημιουργοί της σειράς παρουσίασαν ένα τηλεοπτικό σποτ στο οποίο οι θεατές ενός γηπέδου ποδοσφαίρου τραγουδούν τους παρακάτω στίχους καθώς παιανίζει ο εθνικός ύμνος: «Ο Κάπερνικ είναι σπουδαίος, οι μπάτσοι είναι γουρούνια, οι μπάτσοι είναι γουρούνια».

Ο Κάπερνικ είναι ο αθλητής των Σαν Φρανσίσκο 49ers, ο οποίος από το 2016 αρνείται να σταθεί προσοχή στον εθνικό ύμνο διαμαρτυρόμενος για τις δεκάδες δολοφονίες μαύρων πολιτών από την αστυνομία αλλά και τον θεσμοθετημένο ρατσισμό των Ηνωμένων Πολιτειών.

Καθώς δεκάδες ακόμη αθλητές ακολούθησαν το παράδειγμά του, σε μικρότερες διοργανώσεις, ο επιθετικός των 49ers βρέθηκε στο επίκεντρο της μεγαλύτερης αθλητικής διαμάχης που έχει ξεσπάσει στις ΗΠΑ από την εποχή που ο **Μοχάμεντ Αλι** αρνήθηκε να πολεμήσει στο Βιετνάμ και οι μαύροι αθλητές **Τόμι Σμιθ** και **Τζον Κάρλος** ύψωναν τις γροθιές, σαν **Μαύροι Πάνθηρες**, στην απονομή των **Ολυμπιακών Αγώνων του 1968**.

Στην αντιπαράθεση αισθάνθηκε την ανάγκη να παρέμβει ακόμη και ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος με τη γνωστή ευφράδεια που χαρακτηρίζει προέδρους όπως ο Ρίγκαν και ο Μπους έκανε την παρακάτω δήλωση: «*Παρακολούθησα την ιστορία και πιστεύω ότι δεν είναι καλό πράγμα. Είναι πολύ κακό πράγμα. Ίσως [ο Κάπερνικ] πρέπει να βρει μια χώρα που να τον βολεύει καλύτερα*».

Όπως συμβαίνει όμως συνήθως στις ΗΠΑ, πριν αναλάβει το κράτος να εξαφανίσει κάθε πολίτη διαφορετικού χρώματος που αμφισβητεί την εξουσία και τα σύμβολά της, κάνει μια προσπάθεια ο ιδιωτικός τομέας. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές καμία ομάδα του αμερικανικού πρωταθλήματος

ποδοσφαίρου δεν είχε δεχτεί να πάρει τον Κάπερνικ, γεγονός που σημαίνει ότι ο αθλητής με τα νούμερο εφτά θα χάσει ετήσια έσοδα 10 εκατομμυρίων δολαρίων.

Οι ΗΠΑ δεν χρειάζονταν φυσικά έναν ποδοσφαιριστή για να κατανοήσουν το μέγεθος του φυλετικού ρατσισμού που επικρατεί στη χώρα. Οι δολοφονίες από την αστυνομία αποτελούν απλώς την κορυφή του παγόβουνου σε μια χώρα όπου τρεις στους τέσσερις νεαρούς μαύρους έχουν περάσει από τη φυλακή ή βρίσκονται σε αυτή -περισσότεροι, δηλαδή, από τους σκλάβους που ζούσαν στην Αμερική στα μέσα του 19ου αιώνα.

Ανοίγοντας μάλιστα μια νέα συζήτηση για τη σημαία και τον εθνικό ύμνο ο Κάπερνικ έρχεται να θυμίσει στις νεότερες γενιές Αμερικανών πολιτών ότι ο ρατσισμός είναι γραμμένος στο DNA των εθνικών τους συμβόλων. Η τρίτη στροφή του εθνικού ύμνου, την οποία ποτέ δεν ακούμε σε δημόσιες εκδηλώσεις, είναι μια ωδή στο δουλοκτητικό σύστημα. *«Κανένα καταφύγιο δεν μπορεί να σώσει τους μισθοφόρους και τους σκλάβους από τον τρόπο της φυγής και το σκοτάδι του τάφου τους»* έγραψε ο εθνικός ποιητής των ΗΠΑ, Φράνσις Σκοτ Κι.

Ο Κάπερνικ όμως με τη στάση του διέλυσε ακόμη μια ψευδαίσθηση που επικρατεί στον δυτικό κόσμο και υποτίθεται ότι έλκει την καταγωγή της από τους Ολυμπιακούς Αγώνες της αρχαίας Ελλάδας: ότι οι αθλητικές διοργανώσεις μπορούν και πρέπει να είναι μη πολιτικές και κυρίως αταξικές.

Αρκεί να παρακολουθήσει βέβαια κανείς την τελετή έναρξης του NFL για να καταλάβει το μέγεθος της κοροϊδίας: ένας τραγουδιστής (συνήθως αμφισβητούμενης καλλιτεχνικής αξίας) τραγουδά τον εθνικό ύμνο μπροστά σε ομάδες εκατομμυριούχων αθλητών και δισεκατομμυριούχων παραγόντων του ποδοσφαίρου, που προσποιούνται ότι κλαίνε, ενώ δυνάμεις του αμερικανικού στρατού από κατακτημένες χώρες όπως το Αφγανιστάν ή το Ιράκ στέκονται προσοχή και παρακολουθούν την τελετή σε ζωντανή σύνδεση, καθώς αεροσκάφη της πολεμικής αεροπορίας περνάνε σε σχηματισμό πάνω από το γήπεδο.

Μόνο ο Χίτλερ κατάφερε να στριμώξει περισσότερους συμβολισμούς στρατιωτικής και ταξικής υπεροχής στη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 1936 -από τους οποίους κληρονομήσαμε την τελετή αφής της ολυμπιακή φλόγας με την οποία «μολύνουμε» κάθε χρόνο την Αρχαία Ολυμπία. Πώς θα είχε γραφτεί άραγε η ιστορία εκείνης της διοργάνωσης εάν η αποστολή των Ελλήνων αθλητών είχε αρνηθεί να χαιρετίσει ναζιστικά τον Φίρερ και εάν ο Σπύρος Λούης δεν δεχόταν να του σφίξει το χέρι;

«Η άποψη ότι η τέχνη δεν πρέπει να έχει καμία σχέση με την πολιτική συνιστά από μόνη της μια βαθιά πολιτική στάση» έγραψε κάποτε ο Τζορτζ Οργουελ. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τον αθλητισμό. Και ο Κόλιν Κάπερνικ το γνωρίζει καλά, αφού τόλμησε να το πληρώσει με την καριέρα του.

Πηγή: efsyn.gr